

DE ONDERBROEK

Louis van Dievel

De onderbroek

© 2015 Louis van Dievel & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

In samenwerking met Wablieft

Kardinaal Mercierplein 1, 2800 Mechelen
www.wablieft.be – boeken@wablieft.be
Omslagontwerp: Mulder van Meurs, Amsterdam
Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen
Foto auteur: Stephan Peleman

NUR 301
ISBN 978 94 6001 380 5
D/2015/11.676/267
e-boek:
ISBN 978 94 6001 381 2

Projectpartners:
Wablieft|Vocvo, Luisterpuntbibliotheek

Dit boek is ook als luisterboek beschikbaar.

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoe alles begon

Ik ben een heel jaar op zoek geweest naar een onderbroek van mij. Een zwarte met pijpjes. Een beetje lichter van kleur geworden in de was. Geen boxershorts. Het merk ben ik vergeten. Een man let daar zo niet op. Karolien kocht altijd mijn onderbroeken. Maar Karolien is weg.

Karolien vertrok toen het uitkwam. Toen ik zei dat het niets betekende. Ze wás al kwaad. En toen ik dat zei, begon ze met dingen te gooien. Ik was een klootzak, riep ze. Een impotente klootzak, zelfs. Dat deed pijn.

Ik leg het later nog uit.

Ik weet nog heel goed waar en wanneer ik die onderbroek het laatst heb gedragen. En uitgetrokken. En bij wie. Ze heette Sylvia.

1

‘Godverdomme, mijn lief!’

Ze stond in haar bloot gat uit het raam te kijken. Niemand kon haar zien. De huizen aan de overkant hadden maar één verdieping. Zij woonde zes hoog.

‘Welk lief?’ vroeg ik. We kenden elkaar al twee weken. Over een lief had ze nog niks gezegd. Ik lag lui op haar bed. We hadden lange en goede seks gehad. Dacht ik toch. De twee mensen in bed zijn het daar niet altijd over eens. Dat weet ik uit ervaring.

‘Hoe kan dat nu? Hij zou pas morgen terugkomen. We zijn toch de elfde vandaag?’

Ik keek op mijn horloge. Ik doe mijn horloge nooit uit. Niet in bed en niet in de douche. Het is een vervelende gewoonte, ik weet het. Maar Sylvia had er nog niets van gezegd.

‘Het is de twaalfde, poes.’

‘Fuck, fuck, fuck!’ riep ze.

‘Nog een keer?’ vroeg ik, als grap.

‘Hij slaat u de kop in, als hij u hier vindt. En mijn kop ook.’

Sylvia stond voor het bed. Haar ene borst hing wat lager dan de andere. Dat zag ik nu pas. Haar ogen waren groot van schrik. ‘Maak dat ge weg zijt. Ge hebt nog een paar minuten. Mijn lief moet de trap nemen. De lift is kapot. Ze zit vast op de vierde verdieping.’

‘Maar, poes...’ probeerde ik nog.

Ik noem alle blote vrouwen poes. Ze gooide mijn kleren in mijn gezicht.

‘Zijt ge soms doof?’

‘Ge hadt mij wel iets mogen vertellen over dat lief van u,’ bromde ik nog.

‘Moet ik soms helpen?!’ krijste Sylvia.

Ik trok snel mijn kleren aan. Stopte mijn kousen in mijn broekzak. Stapte met blote voeten in mijn schoenen. Ik liep naar de deur van haar flat. Sylvia liep me achterna. Ze trok zo hard aan mijn hemd dat de stof scheurde.

‘Niet langs daar! Wilt ge soms in zijn armen lopen?’

Ik keek naar de scheur in mijn hemd. Sylvia

pakte mijn hand en sleurde me mee naar de keuken. Daar was een klein balkon. Langs daar kon je op de brandtrap. Toch als je jong en lenig was. Het regende. De ijzeren trap was glad van het water.

‘Zie ik u nog?’ vroeg ik.

Ze keek mij in paniek aan. Ze sloot de deur van het balkon achter mij en liep de keuken uit. Ik keek naar haar blote rug en haar fraaie bips. Dat was het laatste wat ik van haar zag.

Voorzichtig daalde ik de brandtrap af. Het was winter en het werd al donker. Ik stapte langs de keukens van de lagere verdiepingen. Ik knikte vriendelijk naar de verbaasde bewoners. De oudere man op de tweede verdieping kwam op zijn balkon. Hij zwaaide wild met een braadpan.

‘Mia, bel de politie!’ riep hij naar zijn vrouw.

Ik raakte beneden, zonder ongelukken.

Onderaan de brandtrap was een koer. Daar stonden containers met vuilnis te stinken.

Er liep een rat voor mijn voeten. Ze piepte.

Het regende nog steeds. Mijn trui werd nat.

Mijn jas lag nog in de auto. Ik liep naar de overkant van de straat en keek omhoog. Op

de zesde verdieping trok iemand de gordijnen dicht.

Ik voelde me een lul. En ik had het gevoel dat er iets niet in orde was. Er ontbrak iets.

2

Ik had Sylvia twee weken eerder ontmoet in de Classics, een café in Borsbeek. De Classics is altijd open. Echt altijd. Zeven dagen op zeven. Van tien uur 's morgens tot laat in de nacht. Sylvia zat er op iemand te wachten. Hij kwam niet. Ik zag hoe ze de hele tijd op haar horloge keek. En op haar smartphone. Afwisselend. Om zeker te zijn. Ik had het gezien. En ik niet alleen. De Classics is een café waar vrouwen afspreken met mannen.

Een zatte klant ging aan haar tafeltje zitten. 'Heeft hij u laten zitten, schat? Dat is stom van hem.'

Ze keek niet op.

'Drinkt ge iets van mij?'

Nu keek ze wel op. Haar ogen stonden donker. Straks gooit ze haar glas wijn in zijn gezicht, dacht ik. En ik was niet de enige die dat dacht. In de Classics komen er nog zoals ik.

Jagers. Stropers.